

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Chronicon Monasterii Bödecensis Ordinis Canonic. Regul.
S. Augustini in Diœcesi Paderbornensi**

Probus, Johannes

Monachij, 1731

VD18 12260568

Caput LIV. De Mortuo, qui per intercessionem B. Meinulphi est
resuscitatus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64645)

staret , & gradum stationis minimè observaret , labi cæperat de excelso & per tres trabium situationes pro tribus fiendis lobijs unum super alium casum faciens in terram cecidit , & corpore prorsus illæsus apparuit , postquam verò uno die ob conceptum timorem baculo innixus inceserat , deinde sanus factus ad pristina opera perficienda lætus accessit. Mira res , non tamen in oculis Domini omnia optimè disponentis , quia nisi prædictus Frater divinitus fuisset custoditus , utique super unam de multis trabibus , per quas ceciderat , ad extinctionem vitæ cecidisset , quodsi per dictum casum non statim mortuus fuisset , tamen debilis , & inutilis factus esset. Audiat nunc quomodo à Domino DEO fuerit custoditus. Dixerat namque supradictus Frater , quòd , dum jam labi cæpisset , S. MEINULPHUM invocasset. Opium & optimum Patronum , qui fidelem servum suum Conreparatorem sui Monasterij , quem ad hoc deputaverat , apud DEUM sua pia intercessione maximè , quia in necessitate sua eundem invocaverat , à morte præservavit.

C A P U T L I V .

De Mortuo , qui per intercessionem B. Meinulphi est resuscitatus.

IN districto Castri *Wewelsburg* Colonus quidam habitaverat nomine *Conradus Mølners* , qui quadam infirmitate tactus in ægritudinis lecto communi morte finem vitæ fecit , & dum mortuus fuerat , luctus & planctus uxoris ejus , & filiorum (prout naturale est) subsequēbatur , vicinique & vicinæ citius occurrentes cum dolentibus compassionis dolorem de morte sibi cohabitantis multum dilecti viri habuerunt. Et quando idem *Conradus* evidentibus signis mortuus dicebatur ab astantibus , & illi quorum intererat , ut corpus defuncti de lecto supra domus pavementum (sicut moris erat) deponere laborabant , casu supervenit defuncti Soror de civitate *Paderbornensi* nomine *Adelheidis* , & intelligens hæc , quia Fratrem ejus jam defunctum de lecto in terram ponere laborarent , velocissimè accessit , & ambabus brachijs circumcingens defunctum Fratrem valida voce erupit in hæc verba : *Nolite quæso nolite hunc de lecto tollere , non enim*

mor-

mortuus est sed vivit, & invocans sanctum MEINULPHUM ita loquebatur: Sancte Meinulpho rogo te, ut sicut aliquando lachrymantis Canonissæ tui Monasterij in cineres redactum peplum per tuas preces reddidisti, ita & nunc mortuum meum Fratrem tuis precibus ad vitam digneris revocare. Ego qualiscunque etiam fuerim, spondeo me crastina die Ceream dimidij talenti tuo Altari in honorem tuum allaturam. Qua sponsione facta is, qui mortuus fuerat, visum oculorum suorum retorfit in Sororem, quod dum illa adverteret, cum gaudio magno interrogans Fratrem loquebatur in hunc modum: O amice singularis, & ubi tu fuisti? Respondit ille: abij, & jam reversus sum, vidique sanctum Meinulphum; dixitque ei Soror: Frater votum tale, quod pro te feci (exprimens id, quod voverat) ad Ecclesiam B. Meinulphi feram. Respondit, qui revixit Frater: Solve Soror, quod vovisti; nam dum ego magis reconvalvero, peregrinationem meam ad B. Meinulphi reliquias, associatis mihi duobus, discalceatus lineisque indutus in gratiarum actionem me facturum spondeo, quod & adimplevit, & pristinae sanitati penitus est restitutus.

CAPUT LV.

De illo, qui Regulares Monasterij B. Meinulphi injustè invaserat, & in infirmitate moriens fatebatur se injustè egisse contra eosdem.

Fuit militaris nomine Albertus, qui, postquam ad magnam devenerat paupertatem, nescio quo spiritu ductus Officium Monasterij B. MEINULPHI, quod Officium in *Ertelen* nuncupatur, impetens voluit illud hæreditatis titulo possidere: quam ob rem immoderatiùs contra prædicti Monasterij Regulares agens unà cum Fratre suo illegitimo publicè infensus erat iisdem, & quid Regulares ad hoc fecerint, audiatur. Nam sicut quondam sancti Patres nec non & devotæ Canonissæ in eorum necessitatibus magnam in Domino DEO fiduciam habentes ad orationis refugium concurrebant, ita & prædicti Regulares ad orationem in sua prædicta necessitate tanquam ad tutissimum portum confluerunt, sicque factum fuit, quod iniquitas dicti militaris adversum præmemoratos Regulares

N

minimè